

ת"ד 2304/10/12 - מדינת ישראל נגד דניאל כץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2304-10-12 מדינת ישראל נ' כץ
בפני שופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דניאל כץ

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד פישלר

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 29.1.12, בסמוך לשעה 15:00, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, בנתיב הנסיעה הימני בשדרות שאול המלך, מכיוון מזרח לכיוון מערב והגיע בסמוך לבית מספר 35.

אותה שעה חצתה את מעבר החצייה בשדרות שאול המלך, מכיוון צפון לכיוון דרום ומימין לשמאל לכיוון נסיעת הנאשם, הולכת הרגל, עדת תביעה מספר 3.

הנאשם לא אפשר להולכת הרגל להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה העדה חבלה של ממש - חתך בשפה שנתפר, 3 שיניים נשברו וקו שבר במנדיבולה (לסת תחתונה).

בטרם השיב הנאשם לאישום, הגיש בא כוחו בקשה מקדמית שעניינה ביטול כתב האישום בשל "הגנה מן הצדק" ומהטעמים המפורטים בהחלטתי מיום 4.4.13, הבקשה נדחתה והנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עמוד 1

עדת תביעה מספר 1 - רס"ר שמרית דהן, מטעמה הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/1

עד תביעה מספר 1 - רס"מ דוד מולר, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/3 - תרשים וחוו"ד מומחה

ת/4 - סקיצה

ת/5 (א'-ד') - 4 מזכרים

כמו כן, הוגשו בהסכמה הודעת נאשם, שסומנה ת/2 ותעודות רפואיות בעניינה של הולכת הרגל, שסומנו ת/6.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

ביום 29.1.12, בסמוך לשעה 15:00, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, בנתיב הנסיעה הימני בשדרות שאול המלך, מכיוון מזרח לכיוון מערב והגיע בסמוך לבית מספר 35.

עד תביעה מספר 2 קבע כי מעבר החצייה במקום אינו בסמוך לבית מספר 35, כפי שנרשם בכתב האישום, אלא בסמוך לאחר הצומת עם רחוב הנרייטה סולד.

עוד קבע העד, כי שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם, הנו 50 מטרים לפחות, כעולה מ-ת/3 וזאת לאחר שיצא למקום התאונה עם הולכת הרגל, אשר הצביעה בפניו על כיוון נסיעת רכב הנאשם, כיוון חצייתה ומקום הפגיעה המשוער, בסמוך לפני סוף מעבר החצייה ואי התנועה הבנוי.

אותה שעה חצתה עדת תביעה מספר 3, את מעבר החצייה בשדרות שאול המלך, מכיוון צפון לכיוון דרום ומימין לשמאל לכיוון נסיעת הנאשם וזאת לאחר שרכב שנסע בנתיב הנסיעה הימני, עצר ואפשר לה לחצות.

הולכת הרגל סיימה לחצות את מרבית רחב מעבר החצייה ובהגיעה כצעד עד שני צעדים מאי התנועה הבנוי, הבחינה לפתע ברכב הנאשם והוא פגע בה והעיפה לכיוון מערב.

הנאשם עצר רכבו לאחר התאונה ומת/1, עולה כי הרכב נמצא כאשר הוא עומד על מעבר החציה, בנתיב השמאלי, לכיוון מערב.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה העדה חבלות של ממש, כמפורט לעיל.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט והראיות שהוגשו מטעמה:

הנאשם נהג בשדרות שאול המלך, מכיוון מזרח לכיוון מערב, בנתיב השמאלי מבין שניים ובמקום היה עומס תנועה, שחייב התקדמות איטית ביותר. לאחר שעבר את מעבר החציה, הבחין לפתע בהולכת הרגל נופלת ליד הגלגל השמאלי של הרכב.

הנאשם ירד לסייע להולכת הרגל, הזמין אמבולנס ומשטרה ונסע אחר כך לבית החולים לשאול לשלומה.

השוטרים הגיעו למקום, לא סימנו את הרכב ותחקרו את הנאשם בניידת המשטרה, מבלי לצאת כלל מהניידת.

לגרסת הנאשם, המסקנה המתבקשת היא שהולכת הרגל מעדה ונפלה, כאשר ניסתה לעלות על אי התנועה הבנוי.

לדברי הנאשם, לא ייתכן כי הולכת הרגל חצתה מימין לשמאל והוא לא הבחין בה.

הנאשם אישר כי ב-1/1, נרשם כי הולכת הרגל חצתה מימין לשמאל, אך טען כי זה לגרסת הולכת הרגל ולא מפיו, מנגד, אישר כי מסר לעדת תביעה מספר 1, כי לא הבחין בהולכת הרגל, שחצתה כחצי מטר אחרי מעבר החצייה ופגע בה עם הטמבון השמאלי קדמי של הרכבו.

בנוסף, אישר הנאשם כי בהודעתו במשטרה, לא ידע לומר מה היה כיוון החצייה של הולכת הרגל.

הנאשם העיד כי צילם את נ/3, כשבוע לאחר התאונה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם ועיינתי בראיות שהוגשו מטעמם, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם אחראי לגרם תאונת הדרכים נשוא כתב האישום.

בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת:

בע"פ 558/97 מ"י נ' מלניק, דינים עליון, נד, 174, קובע כבוד השופט אור:

"מהן הנסיבות, להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרב למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה. ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר החצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש, שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב. אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב. אולי יסמוך על כך, שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל...".

בבש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נ' מ"י, דינים עליון, נ"ח, 450, קובע כבוד השופט חשין:

"מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר...".

בע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נ' מ"י, נקבע:

"הלכה ידועה היא שמעבר חצייה הוא מקום מבטחו של הולך הרגל. נהג חייב להאט את מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר חצייה, לסרוק את מלוא רוחבו של המעבר, כדי לאתר הולכי רגל החוצים, או המבקשים לחצות, ואף לבלום את רכבו באם יצא כאלה..."

בבש"פ 7578/00, קבע כבוד השופט חשין:

"נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו, לכאורה, במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור. וכך, רכב הפוגע בהולך רגל המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה, מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר, ומשפגע בהולך הרגל, חייב עצמו, לכאורה, במעשה רשלנות".

כאמור לעיל, אין מחלוקת בין הצדדים, כי התאונה אירעה על גבי מעבר החצייה או לכל היותר, כחצי מטר ממנו, על פי גרסת ההגנה.

על פי ת/1, רכב הנאשם נמצא, לאחר התאונה, כאשר הוא עומד על מעבר החצייה, בנתיב השמאלי וחזיתו לכיוון מערב.

גרסתו הראשונה והספונטנית של הנאשם, הייתה: **"היא חצתה מצפון לדרום, לא ראיתי אותה, היא נפלה על אי התנועה, נכנסתי בה עם הטמבון השמאלי קדמי. היא חצתה חצי מטר אחרי מעבר החצייה"** - ראה "דברי הנהג" , ב-ת/1.

בעדותו בבית המשפט, ניסה הנאשם להרחיק עצמו ככל שניתן, מגרסה זו וטען כי כיוון החצייה שמסר, היה על פי דברי הולכת הרגל.

טענה זו של הנאשם, לא עשתה עלי רשם אמין כלל ועיקר, שכן לטעמי, לא יכול להיות ספק כי הדברים נאמרו מפי הנאשם עצמו וזו הייתה הגרסה הראשונית והספונטנית שלו לאירוע.

ב-ת/2, מסר הנאשם במשטרה, כי לראשונה, הבחין בהולכת הרגל רק אחרי התאונה ומשנשאל מה היה כיוון החצייה שלה, השיב כי אינו יודע וכן לא ידע להסביר כיצד לא הבחין בהולכת הרגל לפני התאונה. בסוף העדות, ביקש הנאשם להוסיף כי הוא מעריך שהולכת הרגל התפרצה לכביש מצד שמאל, שכן אחרת, היה מבחין בה.

בדברים אלה של הנאשם, טמונה רשלנותו.

עוד מסר הנאשם, כי נסע בטור של כלי רכב, במהירות של 20-30 קמ"ש וכי הוא מכיר את מקום התאונה.

נהג המתקרב למעבר חצייה, צריך ליתן דעתו להולכי הרגל סביבו, גם לאלה המצויים אותה עת על המדרכה, שמא יש בכוונתם לחצות את הכביש ולהגיב בהתאם.

הנאשם העיד בבית המשפט, עדות המבוססת על הסקת מסקנות ועל השערות, כאשר בפועל לא הבחין בהולכת הרגל, עד לאחר שפגע בה.

מכאן שכל גרסת ההגנה, באשר לאופן קרות התאונה, אינה נתמכת בדבר, גם לא בנאשם עצמו.

יתרה מזו, בעוד שהנאשם טען כי המסקנה המתבקשת היא שהולכת הרגל חצתה משמאל לימין, הרי שבחקירתו הראשית, כאשר התבקש להסביר כיצד אירעה התאונה, השיב: **"להערכתי הנפגעת רצתה לעלות על האי תנועה במרכז הכביש ובאי תנועה יש אבני שפה כאילו אלכסוניות, נראה לי שהיא רצתה לעלות למעלה ומעדה"** -ראה עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 33-34.

לא ייתכן חולק, כי דברים אלו של הנאשם עצמו, מעידים על כיוון חציה מימין לשמאל, שכן, "עליה" לאי התנועה הבנוי, תתרחש בסיום החציה ולא בתחילתה ואי התנועה הבנוי, נמצא משמאל לכיוון נסיעת הנאשם.

בנסיבות אלה, שינוי הגרסאות של הנאשם והסתירות הפנימיות בדבריו, משליכים על אמינותו.

בנוסף, לא נסתרה גרסת המאשימה, לפיה רכבו של הנאשם נמצא לאחר התאונה, עומד על מעבר החציה, כפי שציינה ע"ת 1, אשר עדותה הייתה מהימנה עלי.

ב"כ הנאשם חקר את הולכת הרגל לגבי האמור ב-6/ת, בסיכום האשפוז מבית החולים, בו נרשם כי "מעדה ונחבלה" וטען בפניה, כי הדבר מעיד על כך שנפלה ללא קשר לנאשם, זאת כאשר במסמך הראשון שהוגש, דו"ח פארמדיק של מד"א, נרשם **"הולכת רגל שלטענתה נפגעה מרכב"**, ברישומים שערך ד"ר שגיא בלבן, נרשם: **"נחבלה בלסת התחתונה, בעת שהייתה מעורבת בתאונת דרכים"** וברישומים שערך, בהמשך, האורטופד, נרשם: **"נפגעה כהולכת רגל מרכב נוסע"**.

מכאן, שאין ממש בטענת ההגנה כאילו דיווחה הולכת הרגל על כך שמעדה ונפלה, ללא קשר לרכב הנאשם.

אני דוחה גרסת הנאשם, לפיה העדה כלל לא יצאה מניידת המשטרה אל זירת התאונה, שכן מהאמור ב-1/ת, עולה מפורשות כי העדה שוחחה עם אנשים נוספים בזירה - מתנדב שלקח פרטי הולכת הרגל ועדת הראיה וכן שרטטה סקיצה של המקום, לרבות מיקום רכב הנאשם וציינה כי הרכב לא הוזז ממקומו.

ב"כ הנאשם טען ארוכות כנגד החקירה המשטרתית שנערכה בתיק זה, אך לא ברור לי על מה מלינה ההגנה.

בנוגע לעדת הראיה שעדותה לא נגבתה במועד סביר, הרי שמקום בו, על פי גרסת הנאשם עצמו, רשלנותו היא שגרמה לתאונה, שכן לא הבחין בהולכת הרגל עד לאחר התאונה ופגע בה עם רכבו, כאשר היא חוצה במעבר החציה או במרחק של חצי מטר ממנו, איזו תועלת יכלה להביא להגנה עדות ראיה כלשהי? האם היה בה כדי לאיין גרסת הנאשם עצמו לאופן קרות התאונה או ריבוי הגרסאות אותן הביא בפני בית המשפט, כפי שפורט לעיל? - לטעמי, התשובה שלילית.

בע"פ 5386/05, אלחורטי נגד מדינת ישראל, נקבע:

"מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי (עניין מליקר, שם). עוד קבעה

הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר".

בנסיבות המקרה שבפני, די בראיות שהביאה בפני המאשימה, כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם ולכן, לא ייזקף מחדל חקירתי זה לחובת המאשימה.

עוד טען ב"כ הנאשם כנגד העובדה שלא יצא בוחן לזירת התאונה והפנה לנוהל משטרתי בעניין.

מעיון ב-נ/1, עולה כי נקבעו שיקולים לפיהם יצא בוחן לזירת תאונה ואין חובה לשלוח בוחן בכל תאונה ותאונה.

שיקול הדעת מסור לקצין המשטרה הממונה אותה עת על היחידה ובנסיבות המקרה שבפני, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בשיקול הדעת של הקצין הממונה, לפיו לא יצא בוחן לזירת התאונה.

כאמור בהחלטתי מיום 4.4.13, שיקול הדעת מסור למשטרה והיא עושה בו שימוש על פי צרכיה, אמצעיה וסדר העדיפויות שקבעה ולא מצאתי כי הגנתו של הנאשם נפגעה כתוצאה מכך שלא יצא בוחן לזירת התאונה.

בנוגע לטענה כי הולכת הרגל מסרה עדותה רק בחלוף כחודש וחצי, בקרית מלאכי ולא בתל אביב, הרי שהולכת הרגל הסבירה כי לא יכלה למסור עדות מוקדם יותר, בשל החבלה שנגרמה לה והגישה את התלונה בקרית מלאכי, כיוון שהיא מתגוררת ביישוב סמוך. מדובר בהסבר הגיוני ואמין, שאין בו כדי להשליך על החקירה בתיק או על ראיות המאשימה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ד, 12 ינואר 2014, במעמד הצדדים